gjörleika skegg, sem var honum að knjánum, og bletta fö-
-tin hans, og ilskóna, sem eru bundnir með álunum við fe-
tur hans; jeg þori að veðja, og sánt við leggja, hefur 5. sk-
-ildinga í vasanum. Segðu mjer nú Litli illgjörði gjeðingur, hef-
-ur þú ekki 5. skildinga í vasanum? — Á meðan bóndinn ma-
-lti, var Júlíen að stinga á sjer bókinni, sem honum hafnst
við jöfnu undir gáminum, hann leit á föt sín, það voru lítl-
ar, fínar baðmullarduks buxur (= brækur), fallega glitsau-
-maða skyrtu, og blá klæðis treyja; og hann gat öldungis ekki
sjeð þá ilskó, sem bóndinn var kátur að, hann sá einúngis
þá litlu nýtízku skó, sem voru alveg nýir. Þessir menn
eru vitlausir, sagði hann við sjálfan sig; en af því ha-
-nn hafði veitt nokkuð, en líka minnst í ógjæfunnar
-skóla minn stund — eða sem bjúgaði nú fyrir honum, ára-
eddi hann ekki að gjöra þetta uppskátt, sem hann mundi
hafa gjört á margan í móður sinnar hátt; hann einskorð-
aði svar sitt, svo það varð minna nokkuð á skáneyti: —
Jeg er ekki sonur hinns illgjörða gjeðings; jeg hef hvorki
vöxið skegg, eða ilskó á fótunum, eða blett föt á búk-
-num; en jeg á sjötta sem standur og nærður haldorat
úti skóginum, og jeg bjó ið úið að honum með vegahljóp til
hennar. Báðir bændurnir ráku upp skellihlátur:
sá litli er vitskulaus, eða hann er að gabba okkur; og
ef það er hans ásetningur, þá takka veriköð þitt,
og rekka þennan strák á dyr fyrir mig, sagði sá eld-
ri af bændunum, við þann unga, sem ekki beið boðanna,
heldur stóð strax upp, og sótti í krók nokkurn í húsinu stó-
rann lurk, sem hann sveiflaði í loft upp þegar hann nálgaðist
Júlíen. Veslings drengurinn varð þá úti úr húsinu, enn hinn.
Hvaða mannfólur, sagði hann; Hann leit nú hann sig í einh-
-vern, og þekkti Flemie á málrómnum, sem sagði: Hann
hvern talar þú? Júlíen. Hann þessa húsinu innbúa. Flem-
-ie sagði: Júlíen, sem varla gat talað, einúngis vegna mæði, út-
-ur hamingunnar og hræðslu. Þeir vilja ekki svo mikið sem veita
okkur viðtöku, þeir vilja ekki gjefa okkur að borða, og gjefa þó
ekki einir borðað alt, sem þeir hafa í búrinu. Ó! Júlíen! Júlíen!
þeir breyta við þig, eins og þeir breyttir við þann litla vesalings
Ævangnat í gjerningum, þú veist vel! — það var ekki kvöld þá,